

M. K. MOLHAMM

STÍNY

ZLATÉHO DĚDICTVÍ

DOBRODRUŽNÁ ROMANCE
Z DOBY KRALE SLUNCE

STÍNY
ZLATÉHO
DĚDICTVÍ

M. K. MOLHAMM

PŘEDMLUVA

Milá čtenářko, milý čtenáři,

po prvním dílu dobrodružné romace „*Poklad rubínového srdce*“ se Ti do rukou dostává její pokračování.

Ač se naše původní spisovatelská dvojice rozpadla, rozhodla jsem se pod společným autorským pseudonymem nést pomyslný husí brk jako hořící štafetu a dál Tě provázet neméně napínavým příběhem.

Na vlnách rozbouřeného oceánu, daleko od rodných břehů, se ve společnosti odvážných urozených hrdinek přeneš do sluncem zalitého Nového Španělska, kde se Ti podkryje opona tajemství, jež stále halí jejich neklidné životy.

M. K. MOLHAMM

I. POD PLACHTAMI

Břehy rodné Francie pomalu mizely dívce z dohledu a kolem ní se rozprostírala už jen nekonečná hladina temně azurového moře. Loď se klidně pohupovala na vlnách a bílé nadouvající se plachty ji neochvějně poháněly vpřed. Ale ač byla plavba nezvykle klidná a počasí se tvářilo už několik dní přívětivě, komtesu de Morin postihla mořská nemoc takovou silou, že na palubu skoro ani nevycházela. Celé dny tak zůstávala upoutána na lůžku, a kromě nevolnosti ji sužovaly i její vlastní myšlenky a svírající stesk po hraběnce de Dambresse.

A tu se jednoho rána ozvalo nesmělé zaklepání na dveře její kajuty. „Smím vstoupit slečno?“ ozval se mužský jiskřivý hlas.

Dívka sotva pootevřela oči a když spatřila urostlou siluetu, jen lehce pokývala hlavou.

A to už se k ní řítíl jako velká voda baron de Vernignac. Vzrušeně rozhazoval rukama a velice nahlas vykřikoval:

„Mám pro vás novinu; velkou novinu! Hádejte!“

Musela vynaložit spoustu energie, aby mu dokázala věnovat zbytek své pozornosti.

„Nemám zdání,“ zašeptala bez viditelnějšího zájmu a znovu se otočila na bok čelem ke zdi.

Muž k ní došel, dlaň jí položil na rameno a lehce s ní zatřásl, aby ji vytrhl z její viditelné letargie.

„Jeden z důstojníků zahlédl loď na obzoru. Je to ta, kterou jste tak zoufale hledala v přístavu, vzpomínáte si?“

„Chcete říci, že...?“ Michèle si ani netroufla dokončit otázku. Navzdory svému stavu se rychle posadila a toužebně k němu upnula zrak.

Baron pokýval významně hlavou a usmál se na ni.

„Je to *La Reine des Mers*!“ rozhodně pronesl.

Jako by dívce projel celým tělem blesk. Srdce se jí rozbušilo tak divoce, že málem vyskočilo z hrudi a nemohla na chvíli popadnout dech; tak byla tou zprávou rozrušena. Rychle vstala z postele, a aniž by počkala na svého společníka, rychle vyběhla na palubu. Prsty se zaryla do vyřezávaného zábradlí a pohledem doslova letěla po vodní hladině; s nadějí vyhlížející kýženou zástavu třepotající se ve větru. A tu ji spatřila. Bílou lilii ve zlatém poli.

„Nesmí nám zmizet! Proboha, nesmí!“ chytila se instinktivně rukávu kabátce barona de Vernignac a skoro až křečovitě ho sevřela, přitom ale ani na okamžik neodvrátila svůj zrak; snad z obavy, že se vytoužený obraz rozplyne.

„Nemějte obavy, drahoušku,“ konejšil ji muž a lehce podepřel v lokti, protože cítil, jak se dívka celá chvěje. „To přece nedopustíme!“ usmál se a spiklenecky na ni mrkl.

Čas pro komtesu najednou přestal existovat. Neměla ponětí, kolik ho vlastně uplynulo. A potom, v jakémisi polobdělém stavu, uslyšela baronův jasný rozkaz, jenž zazněl z velitelského můstku.

„Ihned zastavte loď!“

Michèle se rozrušením a napětím třásla po celém těle, že nebyla téměř schopna se nalodit do člunu, který ji a jejího společníka teď právě unášel směrem ke druhé lodi. A když konečně přirazili k majestátnímu oblému kýlu, musel ji po provazovém žebříku doslova vynést.

Pak se jí svět proměnil v podivné divadlo, kterému jen tiše přihlížela jako ve snu.

Viděla, jak Thibault de Vernignac velmi živě rozmlouvá s kapitánem, jak jeho sluhové prohledávají jednu kajutu za druhou; rozespálí cestující vytržení tím vším pozdvižením rozpačitě sledují velký rozruch, který všude panoval. A tu k jejím uším náhle pronikl nemilosrdný verdikt.

„Je mi to líto, slečno, ale bohužel,“ se skloněnou hlavou jí oznámil mladý šlechtic.

Bože! Ona tu není! Není! šeptala jako smyslu zbavena. Pomalu se sesunula do kolen a tvář zakryla dlaněmi.

„Dejte přenést zavazadla slečny de Morin na palubu!“ nečekaně rozkázal baron de Vernignac svému pobočníkovi.

Důstojník se postavil do pozoru a uctivě se uklonil. Rychle sešplhal po žebříku do člunu, chopil se vesel a namířil si to zpět k majestátním bokům *Croix de Sud*.

Trvalo to slabou čtvrt hodinu a sluha byl zpět.

„Co to má znamenat? Co to děláte?“ konečně se dívka vzpamatovala a rozkřičela se na svého společníka.

Bez velkého vysvětlování jí položil ruce na ramena a zahleděl se jí do očí zklamaných očí.

„To nejrozumnější, co pro vás mohu udělat. Však jste se sama přesvědčila, že tu madam de Dambresse není,“ dodal s krutou jistotou.

„Ale co když? Třeba nastoupila na jinou...“ snažila se mu dívka bránit.

„Sama víte, že to není možné,“ odpověděl stroze muž. „Tyhle dvě lodi jsou jediné, které za poslední dny opustily přístav,“ zakončil sebejistě. „Takže... vy zde teď zůstanete a za pár dní, až tato loď zakotví v dalším přístavu, vydáte se na zpáteční cestu a vrátíte se bez odkladu domů,“ zakončil nekompromisně jejich hovor.

„Opouštíte mne?“ podívala se na něj zoufale dívka bezbranným pohledem.

„Je mi líto, slečno, ale mé poslání nesnese odkladu, a tak má loď musí bez přestávky pokračovat v cestě,“ uklonil se a bez dalšího vysvětlení ji opustil.

Michèle si v nové kajutě připadala jako vězeň a hlavou se jí honily chmurné myšlenky. Odevzdaně ležela na prostém loži a vědomí se halilo do podivné malátnosti.

Vždyť má vlastně pravdu! Co jsem to jen provedla? Jakou šílenost? Co když Angelika přístav ani neopustila? Třeba to měla být jen další zkouška. A nebo co když se jí něco stalo po cestě? Bože, pomoz nám!

Zamlžený zrak se najednou začal jasnit a nešťastná komtesa na okamžik procitla ze svého pohroužení. U její postele stála dívka podobného věku a rozpačitě se na ni usmívala. Když viděla, že ji konečně vnímá, mírně se zhoupla v kolenou a lehce se uklonila.

„Slečna promine, že jsem vstoupila bez jejího dovolení,“ provinile špitla.

„Kdo jste?“ vyřkla jedinou otázkou, která ji právě napadla.

„Noémie Bourseillerová,“ usmálo se na ni sotva sedmnáctileté děvče a pokračovalo dál. „Jsem společnicí paní de Rousselle, která se dozvěděla o vaší přítomnosti zde a ráda by vás osobně poznala.“

Michèle byla v rozpacích. Bylo by tak osvobozující svou samotu na chvíli opustit, ale na druhou stranu neměla náladu se s kýmkoliv bavit. Tu se náhle loď na okamžik mohutně převalila z boku na bok a slečnu de Morin znovu přepadla nevolnost.

Noémie se účastně pousmála.

„Vidím, že vám mořská nemoc dává co proto,“ dovolila si zažertovat. „Moje paní má báječný lék, který vám jistě ráda poskytne,“ dodala, pak vzala opatrně komtesu za paži a pomohla jí vstát. Ta už neměla sílu odporovat. A tak se obě dívky ocitly před dveřmi té neznámé cestující.

„Okamžik, slečno,“ na chvíli ji zarazila Noémie. „Musím vás varovat. Madam nemůže mluvit.“

„Proč? Co se jí stalo?“ se zájmem se jí účastně zeptala Michèle.

„V mládí ji postihl požár v domě rodičů. Prošla si peklem a z té hrůzy přišla o řeč.“ Pak dívka sklonila hlavu a tiše pokračovala. „A ještě něco. Oheň zasáhl její obličej a...“

„Je slepá?“ vyhrkla Michèle.

„Díky Bohu ne!“ pokřižovala se, „ale plameny jí znetvořily tvář, a proto nosí masku, kterou nikdy neodkládá,“ dodala Noémie smutně.

Michèle jí konejšivě položila dlaň na rameno.

„Je mi líto vaší paní,“ sklopila oči.

„Díky slečno,“ odpověděla vděčně dívka. „Nezáleží mi na tom, jak vypadá, ale na tom, jaké má srdce. A nic na světě mě od ní neodloučí. Víte, jsem jí vděčná za svůj život!“ dodala oddaně a hrdě zvedla hlavu.

„Jak to?“ komtesa na ni zvědavě pohlédla a srdce se jí rozrušením až sevřelo.

„Ujala se mě jako malého sirotka; dala mi domov i vzdělání a já jí navždycky budu sloužit.“

Michèle se na chvíli udělalo znovu špatně od žaludku. Ale na vině teď nebylo moře. Ale ta náhoda! Taková podoba s jejím vlastním osudem?!

„Co je vám slečno? Celá jste zbledla!“ zvolala Noémie, už neváhala, otevřela dveře a postrčila urozenou dívku do místnosti. A tak stanula tváří v tvář záhadné paní de Rousselle.

Se zatajených dechem si pomalu prohlížela přepychově zařízenou kajutu. Na rozdíl od té, kterou sama dočasně obývala, to bylo jako malý zázrak. Zdi obložené ebenovým dřevem, zdobený vyřezávaný nábytek, na zemi perské koberce, tepané svícny na komodě a pár pozlacených luceren na stěnách; skla oken lehce tónovaná do světle zelena, takže v místnosti panovalo příjemné uklidňující šero.

A pak ta žena stojící klidně v přítmí, celá oděna do elegantní černé, urostlá pevná a štíhlá postava podtrhující urozený původ,

s vlasy zakrytými krajkovým šátkem, která skrze svou masku upírala zvědavě oči na příchozí. Dívka se trochu zarděla a pokorně se uklonila.

„Madam...“ vydechla rozpačitě a tváře se jí kdoví proč rozhořely. „Jsem Michèle de Morin,“ představila se nesměle a sklonila hlavu.

Žena jen poklidně zvedla ruku a vyzvala tím gestem dívku, aby se posadila na pohodlný divan. Když tak učinila, i ona usedla do křesla naproti ní. Pak vzala do ruky husí brk, smočila ho v malé skleněné lahvičce s inkoustem a na jednu cedulku něco napsala. Po desce stolu ji postrčila k Michèle a ta ji roztřeseně zvedla k obličeji. Rychle přečetla slova, která na ní stála a znovu se pohledem vrátila ke své hostitelce. Než však stačila cokoliv říct, dostavil se další záchvat nevolnosti, který už nedokázala ustát. Zrak se jí najednou zamžil a svět kolem se roztočil neskutečnou rychlostí. A z dále v příšerné změti zvuků k ní pronikal hlas Noémie.

„Slečno! Ach slečno! Slyšíte mě?“ volala na ni už po několikáté společnice paní de Rousselle.

Ani žena nevydržela jen tak nečinně přihlížet, rychle vstala a z komody vzala karafu se světle žlutou tekutinou, kterou nalila do křišťálového poháru. Pak opatrně podepřela dívčinu hlavu a sklenici jí přiložila k ústům.

„Jen pijte; klidně pijte, no vidíte, ještě trochu,“ povzbuzovala ji Noémie a uspokojeně pozorovala, jak Michèle konečně začíná na její hlas reagovat. Podívala se na svou paní a obě na sebe s velkou úlevou významně kývly hlavou.

Čas plynul a zesláblá slečna konečně otevřela oči. Ležela v pohodlné posteli obklopena spoustou polštářů, nad ní se rozprostírala jako jakýsi ochranný štít tmavozelená hedvábná nebesa a těžké sametové závěsy splývaly až na zem. Pomalu otočila hlavou a spatřila ženu, která se k ní s obavou skláněla. Když viděla, že je vzhůru, gestem ruky k sobě přivolala svou společnici. Ta jí podala chladivý obklad, který přiložila opatrně na čelo dívce.

„Je vám už lépe, slečno?“ zašeptala Noémie.

„Ano,“ vydechla Michèle, „děkuji vám,“ a vděčně vzhlédla k maskované tváři paní de Rousselle. Začala se zvedat z lůžka, ale žena se ji výmluvným gestem ruky snažila zadržet.

„Madam si myslí, že byste měla ještě nějaký čas odpočívat,“ řekla služebná, která znala řeč těla své paní dokonale.

„Už mi nic není. Ráda bych na vzduch,“ trochu provinile odpověděla Michèle, která se teď cítila zavázaně.

„Dobrá, ale ještě se napijte,“ a znovu jí dolila pohár léčivým nápojem až po okraj.

Byl nádherný podvečer. Slunce se v červácích pomalu chystalo ke spánku a jeho záblesky se zlatě odrážely na tmavomodrých vlnách. Boky lodi se jemně pohupovaly na mořské hladině a v lanoví mezi plachtami se hravě proháněl lehký vánek. Michèle měla pocit, že na okamžik procitla z nějakého zlého snu. Snad to bylo tím tisíci nápojem, který jí poskytla madam de Rousselle, nebo snad její laskavou přítomností. Kdo ví? V každém případě nevolnost a malátnost byly ty tam a dívka byla konečně schopna vnímat své okolí.

Vítr se jí proplétal ve vlasech, jako by je laskal a poslední paprsky teple hladily její tvář. Došla až na záď lodi, dlaně volně opřela o dřevěné zábradlí, zahleděla se zasněně do dáli a sledovala, jak bílá pěna tančí ve stopě mohutného kýlu.

Kdybys tu teď byla se mnou, nechybělo by mi nic, zasnila se dívka, zavřela oči a představovala si, jak ji Angelika de Dambresse bere za ramena, ovine jí paže kolem těla a ukrývá v bezpečí své náruče. A náhle jí hlavou bleskly verše tryskající přímo z nejtajnějšího nitra.

*Jsi jako siréna
která mě k sobě něžným hlasem vábí
svou paží pevně moje tělo sevře
a coby lanem omotá*

*Na hrud' si mou hlavu přivineš
na čelo políbíš
pak v pěnách vod mi zase náhle zmizíš*

*Duši mráz mi na troud sežehne
mé srdce se utopí
a na dno zoufalství
stáhne mě tíživá samota*

Byla tak zabraná do sebe, že neslyšela kroky, které se k ní zvolna blížily. Pak pocítila dvě paže, které se jí nesměle dotkly a pomalu se kolem ní spojily. Než se nadála, opírala se o neznámou bytost;

uvězněna v cizím náručí. Jako by do ní udeřil blesk; dívka leknutím vykřikla a rychle se vymanila z toho objetí.

„Vy?“ vydechla rozrušeně, když se otočila.

Paní de Rousselle se provinile pousmála a pustila ji. Pak jí nesměle podala do ruky cedulku a kousek poodstoupila.

Chcete mi dnes večer dělat společnost?

Dívka si vzkaz jedním dechem přečetla a rozpačitě skryla ve dlani. Podvědomě tušila, že by pozvání přijímat neměla, ale představa, že zůstane další večer uzavřena sama se svými trýznivými myšlenkami, či neosobní společnost ostatních cestujících u jednoho stolu, ji donutila přikývnout na znamení souhlasu. Navíc se cítila být paní de Rousselle zavázána za pomoc a nesplnit její přání jí připadalo krajně nevděčné.

Noémie Bourseillerová vše pečlivě přichystala k večeři a pak se tiše vytratila z kajuty své paní.

Michèle se zastavila před dveřmi její kajuty a nesměla na ně zaťukala. Když se po chvílce otevřely, opět stanula paní de Rousselle tváří v tvář. Zdvořile se jí poklonila a s velkou netrpělivostí pozorovala každé její gesto.

Obě usedly k bohatě prostřenému stolu. Křišťálová karafa s bílým vínem, mořské plody všeho druhu na stříbrných podnosech a bílý chléb, citrusové plody a ještě další exotické ovoce na skleněných mísách, které dívka ještě nikdy nespatriła.

Michèle se velmi podivovala té rozmanitosti a hojnosti, která se před ní rozprostírala.

Ta dáma je jistě velmi bohatá, blesklo komtese hlavou a s ostychem si prohlížela honosnou tabuli.

Urozená paní si nemohla nevšimnout jejích rozpaků, tak se mírně pousmála a gestem ruky ji pobídla k jídlu. Michèle chvíli váhala, ale nakonec se osmělila a s chutí se pustila do báječně vyuzeného lososa. Vybranými pohyby pomalu uždibovala kousíčky narůžovělého masa a způsobně si jedno po druhém vkládala do úst. Na ostych pomalu zapomínala a lahůdku si užívala plnými doušky. Musela uznat, že takovou dobrotu snad ještě nikdy neokusila. Ani si nevšimla, že celou tu dobu neunikla pozornému pohledu své záhadné společnice.

Když obě dojedly, nalila paní de Rousselle znovu víno do obou pohárů, aby společně zapily to dobré jídlo. Dívka se na chvíli odpoutala od svých starostí a její tělo zaplavila dlouho odpíraná blaženost. A tu jí žena do ruky podala další cedulku.

Vyprávějte mi o sobě. Jaký osud vás zavál až sem? stálo na ní.

Michèle chvíli váhala, ale snad pod vlivem vypitého silného moku si dodala odvalu a pomalu začala vlídné hostitelce vyprávět svůj příběh. Vypověděla jí vše, až na jediné. A to, jak silné pouto ji doopravdy poutá k Angelice de Dambresse. To si nechala ve svém srdci jako ten největší poklad, o který se nechtěla s nikým dělit.

Čas utěšeně plynul a když večere skončila, byla už skoro půlnoc. Dívka poděkovala za pohostinnost, vděčně se vrátila zpět do své kajuty, ale najednou ji přepadla taková tíseň, že musela znovu na vzduch; měla pocit, že se zalkne. Došlo jí, jak krutě se sama v sobě spletla. Hloupě si myslela, že pokud se svěří se svým trápením, uleví se jí. Opak byl však pravdou. Zde, na tomto Bohem opuštěném místě,

obklopena jen nekonečným vodním živlem, si uvědomila svou samotou. Noc byla jasná a klidná, vítr v plachtoví se konečně uložil ke spánku a hladina se ve svitu měsíce zdála být hladká jako zrcadlo.

Ani duše paní de Rousselle nemohla nalézt toho večera klid. Přecházela po své kajutě ode zdi ke zdi a nervózně si třela dlaně o sebe. Návštěva Michèle de Morin ji natolik rozrušila, že si musela nalít další pohár vína, aby tak zahнала tu sklíčenost, kterou po jejím odchodu pocítila. Zoufalství dívky ji znatelně zasáhlo. Pak se konečně na chvíli posadila na pohovku a rukou, která jí náhle únavou zcela ztěžkla, pomalu sňala masku z obličeje a z posledních sil s ní mrskla o zem. Pak vyčerpáním zavřela oči.

„Jak jste jen mohl porušit rozkaz barona de Montero? křičela na pána de Vernignac jako smyslu zbavena, když se nečekaně objevil v její kajutě. „Vaším úkolem bylo mou schovanku chránit! Když už vám unikla ze zámku, měl jste ji zadržet a bezpečně doprovodit zpátky!“ a tváře jí vztekem hořely. „A co jste místo toho udělal? Vzal ji na palubu a lehkomyšlně vystavil nebezpečí! A pak jste ji nechal přestoupit na mou loď! Víte, co se stane, když odhalí mé tajemství? Uvědomujete si vůbec, co je ve hře?“ křičela a slzy vzteku i zmaru současně se draly na povrch.

Muž sklonil hlavu a tichým hlasem se provinile pokusil ospravedlnit.

„Madam, opravdu lituji, ale když jsem viděl, jak je nešťastná, něco se ve mně zlomilo; musel jsem jí pomoci! Jediné, co mě v tu chvíli napadlo, bylo svěřit ji pod vaši ochranu, kterou si tolik přála. Byl jsem si jist, že dříve či později vaši loď dostihneme!“

„Neměl jste vůbec připustit, abychom se spolu setkaly! Měl jste ji dostat domů!“ přerušila ho rázně žena.

„Byla tak zoufalá ve své samotě! V tom přístavu smutkem málem vypustila duši! hájil se muž.

„Mlčte už!“ okřikla ho.

Když viděl její rozrušení, zmírnil svůj tón a zlomeně sklonil hlavu.

„Odpusťte mi, můžete-li,“ a zahleděl se na ni svým bezelstným blankytně modrým pohledem.

„Selhal jste barone, selhal,“ vyčítala mu žena zlomeně, ale přitom si jasně uvědomovala, že to byla právě ona, kdo udělal svou největší chybu. Neměla opouštět Francii. A už vůbec nevěřit slibu Rafaela de Montero, který se zavázal, že její schovanku ochrání i před sebe samou.

Uplynuly další tři dny a loď se pomalu blížila ke své první zastávce.

Přístav *Port Marilon* byl před světem ukrytý v malebné zátoce mezi dvěma rozeklanými skalisky. Poslední možná zastávka před další dlouhou cestou do Nového Španělska, kde bylo možno doplnit čerstvou vodu a zásoby jídla, nebo nalodit další cestující. Bohem zapomenuté místo, ale přesto s čilým obchodním ruchem všeho druhu.

Michèle de Morin stála na přídi a pozorovala, jak se její cíl pomalu přibližuje. Už byly k rozeznání jednotlivé domy a pohybující se proudy lidí jí připadaly jako jedno velké hemžící se mraveniště. Zde tedy má její pošetilá cesta skončit; zde má počkat na loď směřující zpátky k domovským břehům. S mrazivou jistotou si uvědomovala realitu. Cítila se sklíčeně; jako by se vzdala a prohrála.

Tyrkysová laguna byla pro loď příliš mělká, a tak musela zakotvit dál od pobřeží. Dva čluny se zlehka pohupovaly na vlnách o občas se otřely o bok majestátní lodi. Všichni pasažéři už jen čekali na příchod slečny de Morin, která se ještě ve své kajutě chystala k vyloštění.

Michèle si na košili oblékla karmínově rudou vestu, na krku upravila krajkový šátek, přes ramena ledabyly hodila cestovní plášť a svůj zevnějšek doplnila velkým třírohým kloboukem s červenými a bílými pery. I když byla polovina léta, zdejší počasí bylo nevyzpytatelné. Chvillemi spalující horka, pak nečekaně vydatný déšť doprovázený svěžím větrem. Ještě jednou se otočila za sebe, aby naposledy spatřila paní de Rousselle, která stála zády opřena nehnutě o hlavní stěžeň a skrze masku ji pozorovala. Sotva zřetelně se pousmála a lehce kývla hlavou na rozloučenou.

Je tak záhadná, znovu blesklo dívce hlavou, ale své myšlenky pomalu upínala k novému cíli. Tu se k ní ale nenápadně přitočila Noémie Bourseillerová a kradmo jí vložila malý složený lístek papíru do dlaně.

„Teď ještě ne!“ tiše na ni sykla prostovlasá dívka a rukou jí zabránila, aby ho přečetla. „Paní si přeje, abyste ho otevřela až na ostrově,“ dodala důrazně.

Michèle se na ni nechápavě podívala, ale jiného vysvětlení se jí už nedostalo.

„Je čas, slečno!“ ozval se zvučný hlas kapitánova důstojníka, a aniž by ji požádal o dovolení, vzal ji za ruku a dovedl až k provazovému žebříku a vlastně tak donutil, aby nastoupila do jednoho ze člunů.

Sluncem ošlehaní urostlí námořníci se chopili vesel a vši silou se do nich opřeli tak, až jim vyběhly žíly pod kůží. Michèle ztratila pojem o čase a než se nadála, loďka konečně dosáhla břehu a dno zaskřípalo o bílý písek.

Najednou si připadala jako v jiném světě. Všude kolem panoval čilý rozruch; obchodníci snad ze všech koutů světa se tu snažili buď své zboží prodat, či naopak koupit; úzká kamenitá stezka stoupající po strmém kopci byla doslova zaplavena dřevěnými stánky trhovců; stovky sudů různých velikostí plné známých či neznámých nápojů, květiny všech barev a tvarů a sladké ovoce lákalo v tom příšerném vedru k ochutnání. Michèle se z toho všeho až točila hlava. A tak si to namířila do nejbližší taverny, aby se alespoň na chvíli skryla před žhnoucím sluncem a osvěžila chladným douškem.

„Pohár bílého vína!“ poručila hostinské a na dubový stůl významně položila zlatý peníz. „A pořádně vychlazeného!“

Ženě zasvítily oči a v cuku letu byla zpět.

„Libo slečince i pěkněj pokojíček?“ úlisně se zasmála.

„Snad později, ale řekněte mi, kdy odplouvá nejbližší loď do Francie?“

„Slečna ráčí vodpustit, nemůžu sloužit, ale...“ ukázala hubeným kostnatým prstem na nepřiliš vábně vypadajícího muže v zašlé uniformě, „támhleten vousáč může bejt slečince užitečnej.“

Michèle se musela pořádně napít, aby si dodala kuráž. Pak vstala, pomalu došla až k němu a roztřeseným hlasem ho oslovila.

„Pane,“ promluvila tiše, ale když viděla, že si jí nevšímá, oslovila ho s veškerou naléhavostí. „Pane! Prý byste mi mohl pomoci dostat se do Francie!“

Muž ji konečně po chvíli vzal na vědomí, zvedl hlavu a svýma malýma pichlavýma očkama si ji konečně prohlédl od hlavy až k patě. Pak si nalil do plechového poháru pálenku a zhluboka se napil. Rukávem otřel rezavé vousy a mohutně si odkašlal.

„Tak do Francie, říkáte, mademoiselle?“ zamumlal ne příliš jasným hlasem. „To záleží na tom, kolik ráčíte zaplatit, křehulinko,“ a znovu si ji přeměřil úlisným pohledem.

Michèle sáhla k pasu, kde měla zavěšený malý kožený váček. Po malém zaváhání z něj vyndala pár zlaťáků, které ostýchavě položila na stůl.

„Estli chcete na palubu mé lodi, budete muset zaplatit víc,“ zachechtal se.

„Víc nemám,“ odpověděla dívka, které jasně došlo, že dál nemá cenu se s ním pouštět do řeči. Zklamaně shrábla peníze zpět, když tu ji najednou nevybíravě chytil za loket a proti její vůli přitáhl k sobě.

„Slečinka může zaplatit i jinak,“ mlsně na ni mrkl a svou zhrublou špinavou rukou ji vzal za bradu.

„Jste odporný! Ihned mě pusťte!“ zakřičela na něj a rychle se vytrhla z jeho spárů.

„Jak ráčíte, křepelko, Jak ráčíte, ale vezte, že dlouhý tejdny žádná jiná loď tím směrem nevodpluje!“

Michèle byla zničená. Od hostinské si tedy za poslední peníze pronajala malý nehostinný pokojík v podkroví a nebylo vůbec jasné,

na jak dlouho se má stát jejím zoufalým útočištěm, či snad spíše vězením. Seděla na posteli, nohy skrčené pod bradou a slzy jí stékaly po tváři. Co jen teď bude dál? A bezmyšlenkovitě sáhla do kapsy pro šátek, aby si osušila oči, když namísto něj nahmatala složený vzkaz od paní de Rousselle. Vždyť na něj málem zapomněla! Nedočkavě ho rozevřela a těch pár slov, která na něm stála, jí téměř vyrazila dech.

Poslouchejte své srdce, Michèle!

To přece není možné! dlaně se jí rozechvěly rozrušením. *Proč napsala právě tohle? Co to má všechno znamenat?* A během okamžiku se rozhodla, že se s ní musí znovu setkat. *Jen aby ještě nebylo pozdě!* vkrádaly se jí do duše obavy, ale i tak se nevzdávala naděje, že snad bude mít štěstí a její loď ještě neopustila přístav.

Celá říčná utíkala po ztrouchnivělých schodech zpět do šenku, když tu vrazila do nějaké osoby. Chvíli jí trvalo, než se vzpamatovala, a pak vykřikla překvapením.

„Noémie! Jste to opravdu vy?“ skoro bez dechu dodala. „Jste tu sama?“ a netrpělivě vyhlížela mezi hosty tvář její paní.

„Ale kdepak, slečno, madam je tu také. Má tu totiž jisté, řekněme, zájmy, na které se rozhodla osobně dohlédnout,“ odpověděla poněkud tajemně dívka.

Trvalo to jen pár okamžiků, než se Michèle posadila za neotesaný stůl tváří tvář záhadné dámě.

„Nemohu uvěřit, že...“ vydechla po chvíli zaváhání a jen stěží ovládala své emoce. A i když jí hlavou teď proběhlo snad tisíc myšlenek, nedokázala ze sebe najednou vypravit ani slovo.

Nekonečné ticho konečně přetrnula Noémie.

„To je pro vás,“ řekla a položila před Michèle značně nadtý kožený váček.

„Pro mne?“ nechápavě se na ni komtesa podívala a pak zrakem pomalu přešla i na ženu. Ta pokýváním hlavou přitakala.

„Madam si přeje, abyste odcestovala co nejdříve.“

„Ale - já... Nemohu přijmout takový dar! Vždyť vám ho ani nebudu moci vrátit, nebo nějak oplatit,“ nervózně zadržávala.

To jí ale paní de Rousselle jemně položila dlaň skrytou v černé kožené rukavici lemovanou krajkou na ruku a pevně sevřela. Pak na okamžik otočila svou tvář ke své služebné a lehkým pohybem hlavy jí tak naznačila svůj příkaz. Mladička společnice se ihned dovtípila a odešla pro další džbán vína. Michèle s ní tak zůstala opět sama. Hleděla do její zahalené tváře a otvory v masce se snažila zachytit její pohled. Zdálo se jí, že vše kolem nich utichlo; všichni zmizeli a zůstaly jen ony dvě. Náhle měla pocit, že dvě zářící oči se vzácné společnici zarosily a začaly k ní promlouvat. Dívka cítila horko, které jí celou pomalu prostupovalo.

Nemusíte se vracet, stálo na cedulce, kterou jí žena pomalu podsunula.

Michèle nevěřicně zvedla hlavu, když dočetla krátký, ale podivně výmluvný vzkaz.

„Ale vždyť jste přece chtěla, abych odjela... a dala mi peníze...“ koktala zmateně. Začínala pomalu ztrácet půdu pod nohama. *Co to všechno má znamenat?*

Z podivného zasnění ji vytrhl až příchod Noémie, které se mezitím vrátila s osvěžujícím mokem. Nalila víno do všech tří pohárů, přisedla k ženám a společně si všechny jakoby nic připily na zdraví.

A tu si Michèle náhle koutkem oka všimla stínu, který se zčista jasna líně začal plazit po dubové desce stolu. Pomalu se otočila a spatřila tři do němoty zpité mizery, jak se potutelně uchechtávají a uhranutými pohledy lačně sledují urozenou paní de Rousselle. Jejich vzhled ji rozhodně nenechával na rozpacích o jejich původu. Zkrachovalí námořníci, piráti nebo v tom nejhorším nájemní vrazi; jedním slovem ta nejspodnější lůza. Rozervané špinavé šatstvo na nich doslova viselo a na první pohled z nich šel strach. Bylo jasné, že si budou dělat všechno, co si jen zamanou a nikdo jim v tom nebude bránit. A proč také? *Port Marilon* byl svobodný přístav a bylo jedno, zda zisky plynou z obchodu, prodeje lidí, či jiných nekalostí. Na to se tu nikdo neptal. Vládlo tu jediné. Zlato.

„To nám ale dneska štěstí přeje, co myslíš, Guy?“ zachechtal se prostřední z nich a významně šťouchl kumpána po své pravici. „Tak nám přece jenom někdo postel zahřeje,“ řehtal se na celé kolo.

„Bych řek, Gilesi,“ přitakal mu druhý pobuda. „A taky pořádně promasíruje ty naše těla!“ dodal teatrálně. „Ty si vemeš tu hnědovlasou,“ ukázal na překvapenou Michèle, „já tu zrzechku,“ čímž mínil strachy bledou Noémie, „a na našeho benjamínka Mathise zbyde ta tajemná krasavice v černým. Je vidět, že už má něco za sebou, tak se mladej aspoň něčemu novému přiučí,“ zajíkal se smíchy opilec.

„Jen si chlapi nemyslete!“ naparoval se nejmladší z nich. Vlastně to byl ještě chlapec; tak sedmnáct let starý. Nevelkého vzrůstu,

poďobaný obličej, hnědá rozčepýřená kštice, velká ústa přes celou tvář. Snad proto ho bylo slyšet tak nahlas. „Možná se ta dámička bude divit! Na noc se mnou jen tak nezapomene!“ chvástal se a významně vytáhl svůj nůž, po jehož ostří opatrně přešel palcem.

Pár minut, kdy byla Michèle překvapením ochromena, jí připadalo jako věčnost. Z hloubi duše nenáviděla, když neměla okolnosti pod kontrolou a někdo jiný rozhodoval o jejím osudu. Instinktivně si sáhla k pasu, kde obyčejně nosívala svůj kord, ale pak jí došlo, že si ho zapomněla v pokoji, jak předtím spěchala. *Ještě tohle!* zoufala si a rychle hledala, čím by mohla nejen sebe bránit. Ale ještě stačila pohledem zachytit výraz bezmocné Noémie, která nenašla sílu ani odvahu zastat se své paní a chránit ji.

Pěkná oddanost, jen co je pravda! pomyslela si komtesa, ale na víc nebyl čas. Musela jednat sama. Na váhání už nebyl čas. Pomalu vstala ze židle, pevně ji uchopila a opatrně zvedla ze země. Prostě ji použila jako jakýsi štít, kterým chtěla ty muže odradit od viditelného záměru útoku.

„Nechte nás být a po dobrém odejděte!“ promluvila na ně s nejvyšší naléhavostí, v marné naději, že si dají říct. Nebo se snad dočká pomoci od nějakého statečného muže? Jak bláhové! Všichni kolem se bavili dál, jako by se nechumelilo a pramálo se starali o tři ženy v nesnázích. „Varuji vás!“ znovu se pokusila protivníky zastrašit.

„Ále no tak, maličká! Snad by se slečinka nechtěla prát?“ vysmíval se dívce Guy Bachelet. A udělal směrem k Michèle pár kroků, až pocítila jeho dech doslova na své tváři.

„Budu se bránit!“ vyhrožovala a svírala dřevo tak pevně, až se jí pomalu třísky neopracovaného povrchu zadíraly do kůže.

„To každá! Nemůžu se dočkat!“ zachroptěl zvrácenou vášní a napřáhl k ní odporně špinavé tlapy.

Michèle neměla na vybranou, a tak sebrala odvalu a veškerou silou ho praštila do brady. Ale namísto jejího očekávání se chlap jen trochu zapotácel a útok ho ještě více rozzuřil. Zamračil se a dlaní otřel kapky krve, které mu vytryskly ze rtu.

„Giles! Mathisi! Pořádně mi ji podržte!“ zaburácel Guy a na jeho rozkaz se kumpáni v jednom okamžiku dívky zmocnili. Špinavýma rukama ji pevně uvěznil mezi sebe a už jen povzbuzovali svého druha k pořádné pomstě.

„Tolik vodvahy!“ ironicky pokyvoval Guy hlavou a významně zamlaskal. „Že by pro krásný voči tý dámy?“ vysmíval se jí a záblesky mu doslova šlehalo z pronikavých očí. „To je vidět, žes neměla pořádného chlapa! No, co není, může bejt,“ smál se už takřka hystericky s jasnou touhou ji ponížit a podmanit si ji. Přitiskl k ní svou zarostlou zjizvenou tvář, chvíli si jí zblízka prohlížel, ale pak jí sevřel obličej jako do kleští a svými tlustými masnými rty se na ni vši svou ohavností přilepil.

Michèle si myslela, že nadešla její poslední chvíle. Dech páchnoucí kořalkou ji málem zbavil vědomí. Zuby jí hltavě drtil rty, jako hladový vlk trhá svou kořist a baculatými prsty svíral její hrdlo. Mysl se jí halila do podivně mlhavého hávu, jak se jí nedostávalo vzduchu.

Tělo ji přestávalo poslouchat; cítila se jako hadrová panenka, se kterou si může jen tak pohrávat.

Angeliko... Angeliko... přeříkávala si v duchu jméno své přítelkyně pro případ, že by to byla její poslední myšlenka.

Když ucítil její porážku, uspokojeně se ušklíbl.

„Teď vy, pánové!“ konečně ji pustil ze svých zhýralých spárů, vítězně si třel dlaně o sebe a vyzval své společníky, aby i oni popustili uzdu svým nízkým pudům.

„Jste odporné stvůry!“ vydechla v zoufalství Michèle. Ale její ústa byla náhle němá a vlastní hlas v tom okolním ryku rychle zanikl. Ale snad právě hrozba dalšího trýznění přivedla dívku najednou rychle zpět ke smyslům. Ani sama nevěděla jak, ale na chvíli se jí povedlo uvolnit jednu ruku ze smrtelného sevření; využila situace a kousla svého vězňatele tak silně, že vyjekl bolestí a na okamžik povolil svůj ničivý stisk.

Druhý z mužů polevil ve své pozornosti a pro dívku bylo pak snadné se mu obratně vysmýknout jako lasička. Rychle popadla skleněnou karafu ze stolu, která jí padla do ruky jako první, a vší silou, která jí ještě zbyla, praštila Guye Bacheleta po hlavě. Konečně se mohla pomstít za svou potupu! Sklo se roztříštilo; muž zaúpěl; snad víc hanbou, že ho přemohla dívka, než bolestí. Tentokrát se konečně svalil na zem, a ještě hodnou chvíli se svíjel v tratolišti krve, za nesnesitelného zvuku chroptění. To ovšem jeho kumpáni nemohli nechat bez trestu. Giles Soyer zařal dlaň v pěst a několikrát vší silou nemilosrdně udeřil dívku do hrudníku a obličejje. Dívka brzy ztratila vědomí, zhroutila se ve velkých bolestech a po zádech dopadla na stůl

přímo před tvář vyděšené paní de Rousselle. Obličej k nepoznání jako vykoupáný v šarlatu; sněhobílá krajková košile potřísněna její vlastní krví.

Celou tavernou se rozezněl ženský zoufalý výkřik následovaný varovným výstřelem ze stříbrné pistole, který proťal vzduch a na okamžik zastavil veškeré dění. Tu spoušť nestiskl nikdo jiný, než baron de Vernignac, jehož loď ten den zakotvila na opačné straně ostrova. To výčitky ho donutily změnit plány a vrátit se, aby byl oběma ženám po boku a odčinil svůj nerozvážený čin.

Lodní lékař Lorin Mallette, malý zavalitý muž s tvářemi jako zralé jablko a výstředně kudrnatou parukou nasazenou tak trochu nakřivo, stál nehnutě u lůžka sotva dýchající dívky a tlustými krátkými prsty svíral její útlé zápěstí ve snaze nahmatat tep.

„Hm,“ pokyvoval významně hlavou, „zvláštní,“ pronesl zamysleně po dlouhé chvíli.

Žena v černých šatech mu doslova visela na rtech v očekávání verdiktu.

„Bude v pořádku?“ ptala se s největší naléhavostí a ruce přitom spínala na srdci. „Tak řekněte už něco!“

Muž se k ní po chvíli konečně otočil.

„Zvláštní případ, paní,“ znovu pokýval hlavou. „Až na pár zhmožděnin jsem u slečny neshledal jiná závažná zranění. Ani jediná kostička není zlomená, ale to její bezvědomí mě mate. Jako když se nechce do našeho světa vrátit.“

„Co to říkáte?“ vyděsila se paní de Rousselle.

„Je to tak,“ trval si na svém. „Je mladá a rány nejsou tak zlé, jak vypadají. Odnese si jistě pár modřin, ale jiné následky mít nebude. Zdá se však, že největší ránu utrpěla její duše. Jsem zvyklý ošetřovat rány těla a věřte mi, viděl jsem toho za ty roky na moři opravdu hodně, ale...“ odmlčel se na chvíli, „tady já nic nenadělám,“ zakončil své myšlenky, poklonil se uctivě a vratkým houpavým krokem opustil kajutu.

Uplynuly dva dny, kdy se dívka zmítala na podivné hranici polobdělého stavu. Pak, jednoho podvečera, konečně začala otvírat oči.

Co se, proboha, stalo? snažila se upamatovat na předchozí události. Vnímala, jak na hrudi cítí velkou tíhu, která jí ani nedovolila se pohnout a tupou bolest v obličeji. Dlaní se ho opatrně dotkla a sykla bolestí. Prsty nahmatala spoustu tržných ran a oteklou tvář. Konečně se úplně probírala a marně se pokusila vzpomenout, co se dělo. A kde to vlastně je? Zbystřila sluch a uslyšela skřípání a vrzání dřeva a z dálky zvuk tříštících se vln. Rozhlédla se po neznámé místnosti, která se nepatrně kývala a pomalu jí to začalo docházet.

Jsem na lodi, ujistila se. Ale na které? zhrozila se, komu vlastně spadla do spárů. Je to loď opilého kapitána, který jí dělal nechutné návrhy, nebo těch lotrů, co ji tak surově zbili?

V zámku dveří lehce cvakl zámek a zašramotil klíč. *Jsem tedy skutečně vězeň?*“ obavy dívky narůstaly do hrůzných rozměrů. Srdce jí bušilo ve spáncích jako zběsilé a tělo pomalu pohlcovala horečka.

Napětím ani nedýchala a upírala zrak na postavu, která se záhy objevila v její kajutě.

„Noémie?“ vydechla s úlevou.

„Slečno!“ zvolala radostně služebná paní de Rousselle. „Konečně jste se probrala! Paní bude mít velkou radost!“ a chtěla odběhnout tu zprávu hned sdělit, ale Michèle ji zastavila.

„Počkejte! Jak jsem se tu ocitla? A proč jsem pod zámek?“ zasypávala Noémie jednou otázkou za druhou.

„Uklidněte se, slečno. Paní si přeje, abyste byla v bezpečí. Copak se na nic nepamatujete?“ a záhy provinile sklonila hlavu, protože se zastyděla za svou zbabělost.

Michèle se zamyslela a střípky vzpomínek se začaly postupně skládat do jasného obrazu. Taverna, paní de Rousselle, tři hromotluci, bitka. Konečně měla jasno.

„Už vím,“ zamračila se na dívku. „Vzpomínám si na vaši odvalu!“ sarkasticky procedila skrz zuby.

„Moc mě to mrzí,“ sklopila oči Noémie. „Neumím se prát, jako vy,“ chtěla se před zuboženou komtesou obhájit.

„To vás neomlouvá!“ rozčileně odsekla komtesa. „Měla jste prostě udělat něco! Cokoliv!“ rozohnila se. „Neříkala jste, jak jste své paní vděčná? Ani jste se nepokusila se jí zastat!“ křičela jí svá obvinění do tváře, ale odpověď nečekala. „Je mi z vás špatně,“ dodala, zavřela oči a otočila se k ní zády.

„Odpusťte, mi slečno,“ štkala dívka.

„O odpuštění prostě svou paní, né mě.“

Trvalo to snad jen pár minut a Michèle zaslechla tiché kroky. To kdosi opatrně znovu vešel dovnitř a zapálil malý svícen na stole. Pak vnímala, že si k ní přisedl na postel.

„Dala jsem vám snad jasně najevo, že s vámi nemíním ztrácet čas!“ rozčílila se v domnění, že se děvče vrátilo a znechuceně otočila hlavu k příchozí.

„Madam! Vy?“ vydechla nehraným překvapením.

Žena jen lehce kývla hlavou a vzala dívku za ruku.

„Proč jste mě vzala zpátky na palubu? Dala jste mi přece peníze na cestu! A co ten váš vzkaz? Jakou hru to se mnou hrajete?“ dívka se celá rozohnila.

Záplavu otázek ale paní de Rousselle rázně zastavila, když jí zlehka položila prsty na ústa.

„Co mi tím vším chcete naznačit?“ zašeptala Michèle jako ve snu a srdce se jí znovu rozbušilo napětím. A podvědomě se dotkla její ruky a sevřela ve své. Tu pocítila jakousi malou nerovnost na zápěstí. Malá vystouplá jizva.

Asi památka na požár, vzpomněla si na neštěstí, které žena prožila v mládí, jenomže pak se zarazila. *Stejnou měla i...! Ne! To přece není možné!* a před zraky se jí vybavila už dávno zapadlá vzpomínka na nehodu kočáru její přítelkyně, při které málem přišla v plamenech o život.

Snažila se uklidnit, ale ta myšlenka ji začala celou pohlcovat. Opřela se v loktech a pokusila se trochu posadit. A tu se k ní sama žena naklonila a zblízka se jí zahleděla do planoucích zelených očí. Michèle ji už téměř měla na dosah a její dech cítila na tváři. Teď už nebyl

důvod, proč váhat. Touha po pravdě byla silnější než strach. Pomalu natáhla rozechvělou ruku směrem k obličejí dámy v masce, která byla podivně klidná a nesnažila se jí v tom zabránit. Čas se zastavil a všechno kolem nich najednou znovu zmizelo. Byly jen ony dvě. Chyběl už jen malý kousek, aby se jí Michèle dotkla a odhalila tajemství paní de Rousselle. Na okamžik se ale zarazila; přece jen měla obavy. Ale ne ze znetvořené tváře. Bála se, že odkryje něco, co změní její osud.

„Lék pro slečnu, jak jste přikázala,“ přerušila jejich domnělý klid společnice Noémie. Položila ho na malý neotesaný stůl a vytratila se z kajuty ven.

Mámivé kouzlo okamžiku zmizelo a Michèle se znovu poslušně položila na lůžko.

Žena vzala malou porcelánovou dózičku do ruky, nabrala z ní světle nazelenalou mast a opatrně potřela všechny dívčiny rány. Pak ji zlehka pohladila po tváři, kývla hlavou na znamení spokojenosti, zvedla se a chvatně zmizela za dveřmi kajuty.

Celou noc se Michèle v posteli neklidně převalovala. Stále před sebou viděla černou krajkovou masku paní de Rousselle a v ní ty podivně smutné oči, na které nedokázala zapomenout. Myslela na zavrať, kterou v ní vzbudily a tím víc toužila odhalit její tajemství.

Za úsvitu se rozhodla k tajné návštěvě. Opatrně se vyplížila ven, obezřetně se rozhlédla kolem a potichu vyšla po rozeschlých schodech o palubu výš, kde ve své přepychové kajutě odpočívala záhadná dáma.

Zlehka vzala za kliku a tiše vklouzla dovnitř. Nechtěla ji vzbudit; toužila jen na okamžik spatřit její skutečnou tvář. Jistě svou masku na noc odkládá, doufala. Jenže postel zela prázdnotou a namísto toho zastihla ženu klečící pod malým vyřezávaným křížem zavěšeným na stěně, s rukama sepnutými a hlavou pokorně skloněnou. Skryla se za sametovým závěsem a netrpělivě pozorovala, co se bude dít.

„Ach moje malá! Tolik jsem ti ublížila,“ povzdychla si žena a prsty něžně přešla po obrázku malého děvčátka ukrytého ve zlatém medailónku, který zdobil její ladnou šíji. Pak ho jemně políbila a sevřela ve dlaní.

Michèle sebou překvapením trhla.

Tak tedy, ona mluví? to nečekané zjištění jí vyrazilo úplně dech. Ale proč si pak hraje na němou? Z čeho má obavy? A proč jí Noémie lhala? Tomu rozhodně musím přijít na kloub! rozhodla se.

„Modlím se za tvoje odpuštění! Moje Laurienne!“

Dívka se musela hodně ovládat, aby nevykřikla; rychle se kousla do rtu a ústa zakryla dlaní. Nejprve si myslela, že se jí to jen zdá, ale žena to jméno ještě několikrát potichu zašeptala. Nemohla být na pochybách. Všechno se v ní sevřelo. Bylo to její druhé jméno, kterým ji v dětství něžně oslovovala výhradně její poručnice.

Klidně spinkej, moje malá Laurienne... To nic, všechno bude dobré, moje Laurienne... Jsem u tebe, Laurienne... vytanuly náhle Michèle už téměř vybledlé vzpomínky, kterými nezapomenutelně prostupoval laskavý a konejšivý hlas hraběnky de Dambresse. Tohle přece nemůže být souhra náhod!

„Odkud znáte to jméno?“ rozrušená komtesa už nedokázala své emoce ovládnout, vystoupila z úkrytu a zoufale vyhrkla svou otázku směrem k ženě pohroužené do modlitby.

Ta sebou jen překvapeně trhla, otočila hlavu a nevěřícně zírala na roztřesenou a strachy bledou dívku. Tu se všechny její noční mury náhle zhmotnily.

Michèle konečně uzřela její tvář. Nemohlo být pochyb. Stála tam jako mramorová socha a užasle hleděla do obličeje své přítelkyně, hraběnky de Dambresse.

„Michèle!“ oslovila ji Angelika zřetelně nahlas.

„To není pravda!“ vykřikla dívka v zoufalém úleku.

Teď už se všechny její obavy nenávratně rozplynuly. Dobře poznala sametový hlas; jedinečný a jediný mezi všemi.

„Bože! To ne!“ a dala se do šíleného úprku před poznanou pravdou.

„Michèle stůj! Zastav se!“ křičela za ní žena, rychle se zvedla ze země a snažila se dívku dostihnout. Jako velká voda se za ní vřítla do kajuty.

„Odejděte, prosím!“ na oko s ledovým chladem ji dívka uvítala a rukou ukázala jasně směrem ke dveřím.

Kdyby teď však mohla Angelika de Dambresse nahlédnout do jejího nitra, viděla by znovu tu malou holčičku, které se kdysi ujala, jak k ní zoufale a prosebně spíná malé ručičky v touze být chráněna a bezmezně milována.

„Vyháňš mě pryč? Michèle, prosím tě! Nech si to vysvětlit!“

„Takovou hru jste se mnou sehrála!“ křičela komtesa a slzami se div nedusila. „To vám nikdy neodpustím!“ přemohl ji nekonečný pláč.

Co jsem jí to jen provedla! zhrozila se paní de Dambresse, když viděla zoufalství své mladičké přítelkyně.

„Tak snadno jste se vzdala našeho přátelství... tak snadno jste našla náhradu...“ vydechla slečna de Morin posledním dechem a opřela hlavu čelem o stěnu. „Proto jste tak trvala na tom, že odjedete sama? Začala jsem vás už nudit? A nebo máte v oblibě se starat o zoufalé dívky? Vytrhnout je z chudoby a zamotat jim hlavu? Jak dlouho se s tou Bourseillerovou znáte? Čím jste ji přesvědčila, aby tak oddaně hrála tu odpornou komedii s vámi? Doufám, že jste se dobře bavila, madam!“ znovu se obrátila k hraběnce a blesky metajícím pohledem se na ni zpříma zadívala.

„To si o mě vážně myslíš?“ překvapeně se zeptala žena, která nemohla uvěřit, jaká slova plná záště se linou přítelkyni z úst. Sebrala veškerou odvalu a pomalu se přiblížila k dívce. Opatrně natáhla ruku a dlaň jí položila na rameno. „V životě bych ti neublížila a už vůbec za nikoho nevyměnila! Buď přece rozumná. Noémie jsem poznala až zde na lodi. To nešťastné dítě je dcerou obchodníka, který při povodni přišel o celý svůj majetek. S početnou rodinou se vydal na cestu do Nového Španělska v naději, že zbohatne a začne nový život; vždyť chudák žíví sedm hladových krků! Chtěla jsem té rodině jen pomoci, tak jsem jí vzala do svých služeb. Tak měj rozum.“